

Áhítat – 2021. 02. 09.

Keljetek csak át a kittiek szigeteire, és nézzetek szét! Küldjétek Kédárba, és jól figyeljétek! Lássátok meg, fordult-e elő ilyesmi?! Cserélt-e pogány nép isteneket? – pedig azok nem is istenek! De népem fölcserélte Dicsőségét haszontalansággal. Egek ámuljatok ezen, borzadjatok, szörnyülködjétek nagyon! – így szól az Úr. Mert kétszeres rosszat cselekedett népem: engem, a folyóvíz forrását elhagytak, hogy víztartókat vájjanak, repedezett falú víztartókat, amelyek nem tartják a vizet. (Jeremiás 2: 10-13)

Jeremiás erőteljes kifejezésekkel festi le az Úr és a saját elképedését és irtózatát: – a nép istent cserélt. Még a pogány világban sem fordul elő – kesergi el a próféta – hogy egy nép felcserélje a saját istenségét, pedig azok nem is istenek. Isten népe a teremtményt kezdte el imádni a Teremtő helyett. Izráel ezzel nemcsak önmagához képest, hanem a pogány népekkel való összehasonlításban is alulmúlta önmagát, gyalázatosan viselkedett. A „dicsőség” Isten jellemvonása, de azé is, akit kiválasztott magának. Izráel kiválasztottsága *dicsőségét* cserélte fel az élettelen, tehetetlen semmivel. Ezzel, a Biblia szóhasználatában, valami olyasmit követett el, mint amikor valaki letépi magáról a neki méltán odítélt kitüntetések és érdemjelek, és helyettük megütközést keltő haszontalan ócskaságokat aggat magára. Ez tényleg borzalom. Nincs rá semmi ésszerű magyarázat. Kiválasztó Istenétől szabadulást, méltó életet, áldást, dicsőséget kapott, ám, aki tisztaságot és szentséget várt el tőle. Baál, a bálvány viszont babonákat, perverziókat, élvezeteket kínált erkölcs nélküli álszabadsággal.

A próféta egy természeti valósággal szemlélteti, hogy Izráel mit, mire cserélt. Egy élő, tiszta, bővizű, mélyről táplált kiapadhatatlan forrás helyett választott magának egy mocsos, sáros, talajvízgyűjtő ciszternát, repedezett falakkal, amelyből még a bűzös, sűrű, hínáros pocsolya is elfolyik. Palesztínában olykor vér folyt a mélyről előtörő forrásvizekért. Izráelnek inkább a ciszterna kellett. Milyen igaz: ha valaki nem hisz Istenben, az nem semmiben sem hisz, hanem akármiben... Nem lehet, hogy éppen ezekben az időkben a mi nyugati keresztyénységünk éppen istent cserél...? Az áldott, megtartó, tiszta, örök rend helyett valami alaktalan, elveszejtő káoszt.

Idézzünk fel két jelenetet a Jákób kútja mellől, és a lombsátor ünnepének utolsó napjáról:

„Aki ebből a vízből iszik, újra megszomjazik, de aki abból a vívből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.” (János 4:14) Ez az élő víz: – Jézus Krisztus. A samáriai asszonynak kínálta fel a Jákób kútjánál, most, itt nekünk.

Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék. Aki hisz énbennem, ahogy az írás mondta, annak bensejéből élő víz folyamai ömlenek.” (János 7:37-38) Ez a forrás Jézus Krisztus, és mindazok, akik életén az általa hozott erő és áldás átömöl. A komsátor ünnep utolsó napján kiáltotta bele ezeket az ígéket szomjazók és elveszettek forgatagába, most nekünk kínálja önmagát. Elfogadni – szabadulás és üdvösség. Másra cserélni – megcsömörlés, elepedés, halál és kárhozat.

Imádkozzunk énekünk szavaival:

*Jézus, nyájas és szelíd,
Láss meg engemet,
Hallgassad meg, hú Megváltóm, gyermekeidet!*

*Bűnöm láncát oldja fel
Kegyelmed s a hit;
Törje össze balga szívem bálványait!*

*Szabadságot adj nekem,
És tiszta szívet,
Vonj magadhoz, Jézusom, hogy járjak veled!*

*Vezess engem útagon,
Magad légy az út,
Melyen lelkem a halálból életre jut.*

*Jézus, nyájas és szelíd,
Láss meg engemet:
El ne engedd, hú Megváltóm, már kezemet!*